Ч. 292. Неділя 12 січня 1913 (30 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що два (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

—o—

З новим роком наша часопись розпочинає двайцять третий рік свого єствованя — найліпший доказ, що „Народна Часопись“ уміла позискати собі прихильників серед нашої суспільности. Що за той час „Народна Часопись“ зробила для нашої суспільности, се не наша річ судити, се знають найліпше наші Вп. Читачі і ті Вп. Передплатники, котрі передплачують і читають нашу часопись від самого початку.

Можемо лиш то сказати, що як доси так і на будуче головною засадою наших трудів буде нести сьвітло правди і науки в як найдальші і найширші круги нашої суспільности, як тут в краю так і поза морем серед наших переселенців, між котрими чи мало зискала собі також прихильників Як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся в тім самім напрямі а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публиці подавати як найобильнїйший і найдобірнїйший материял, не лиш із суспільного і політичного житя, але також із всїляких областий людского знаня. Для того звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись а приєднували її прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім році виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґентиї дневників п. Ст. Соколовского ул. Ягайлоньска ч. 3 і для передплатників на провінциї в ц. к. Староствах:

на цілий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·40 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цілий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року . . .	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Австрийско-сербска справа. — З мирової конференциї. — Новий нїмецкий мінїстер заграничних справ.

Білгородский кореспондент „Die Zeit“ переслав своїй часописи цікаві подробиці про проби, які поробив Пашіч, в цїли безпосередної розмови з ґр. Берхтольдом. В білгородских полїтичних кругах думають, що зразу проф. Масарик дістав містию устроїти таку стрічу, а коли ті заходи не віднесли успіху, віддано ту саму місию новому сербскому послови у віденьскім дворі, Йовановічови. Але і єму не повело ся лїпше. Тепер сербске правительство знов поробило заходи в тім напрямі. Австро-угорский посол в Білгороді, Уґрон, старає ся допровадити тепер до стрічи між Пашічем і Берхтольдом. Думають, що особиста виміна гадок між обома державними мужами причинить ся до скорого управильненя відносин між монархією і Сербією.

Віденьска праса докладно обговорює комунікат Бюра Райтера, після котрого Серби готові опорожнити Дурацдо. „Neue fr. Presse“ пише, що кінцевий уступ комунікату неясний, бо каже, що Сербія сподіє ся, що Европа не буде від неї домагати ся дальших жертв, ко-

Циганьска донька.

(Зі шведского — П. Каріт Етляра).

На сам Сьвятий Вечер острий мороз проймав аж до костий. Однак мимо сего з тамтої сторони коршми Борис, властитель снїгом покритої хати, порав ся ще на подвірю, а малий хлопчина держав єму ліхтарню, хоч місяць уже зийшов.

На надходяче сьвято убрав ся селянин старанно. Рідке волосє відчесав з чола і одягнув ся в довгу капоту з грубого сукна ясно-оливкової краски; сю капоту вшила єму торік жінка. Хлопець мав червону шапку на голові.

Запопадливий господар зложив вперед два стебла соломи навхрест, поклав їх на снїгу перед стайнею і приложив каменем, щоби вітер не забрав їх. Такий самий хрест поклав і перед дверми курника. До сина казав так:

— Я роблю так тому, щоби нїхто не врік худоби. Ти певно видів, як я там за дверцями поклав малу цибульку — се охоронить нас перед неспокоєм — затям собі Івасю! В давних часах люди були темні і вірили, що скоро злочинець переступить лиш цибулю, то впаде на лице; і в книжках щось о тім пишуть, але не треба бути забобонним.

Коли упорав ся з хрестами, насипав в снїг лопату ячменю для птиць і кинув заржавілий цьвях в керницю.

— Се стереже від затроєня і недороду — сказав. — Як доростеш, то мусиш так само робити, а нинї досить з тебе, коли лише придивиш ся.

— Може би ми вже пішли — каже Івась на се — таке зимно!

І пішли у комнату.

Тут близько огня на коминї господиня накрила стіл, бо тут було теплїйше. Серед стола стояла маленька ґіпсова фіґурка, котру колись привіз Мартин своїй жінці на імянини. Она білила її що року, щоб була біла як снїг. Фіґурка зображала хлопця, як сидить на камени. Подорожний, що питав ся раз о дорогу, казав, що се був малий пастушок; а Мартин все обставав при тім, що се була вироблена з ґіпсу подоба Ісуса і сего переконаня ніяк не можна було єму відобрати. Хто казав правду, сего не рішено нїколи. Однак проти думки селянина сьвідчила ся обставина, що дитина мала на голові щось в роді капелюха. Мартин вивертів там дірку і встромив там перо.

— А се по що? — спитала жінка.

— Пристроюю Ісуса незвичайним пером — відповів чоловік.

І фіґурка остала Ісусом.

Перед вечером відмовив селянин молитви, а потім дівчина, що з поміж всіх мала найліпший голос, заспівала побожну пісню. А коли они покінчили своє, то малий Івась сказав гарний стишок о Різдві Христа.

— Хлопець їсть, аж ухами махає — каже Мартин — і найлїпший зух не міг би красше звиватись. Гарно хлопче! Розіпни, Івасю, камізольку, і пхай, що влїзе ся, ану ще трохи, бо від того росте ся!

Коли поставлено печеню, Мартин нараз замовк і задумав ся. Треба було розслїдити гуску, обкроївши з неї вперед мясо. Коли кости покажуть ся білі і блискучі, то треба сподївати ся строї зими, а коли темно брунатні, то лагідної і короткої. Довго оглядав Мартин кости. Вкінци відсунув гуску, глянув на жінку і здвигаючи плечима, похитав сумно головою. Ознаки не були добрі, але він не виявив нічого.

— Ну, а тепер положу ся! — сказав хлопчина і зітхнув, встаючи від стола. — Я так наїв ся, що ледви ногами суну.

— Поклади ся низько, сину! — каже Мартин — а возьми кілька колачів з яблоками до ліжка, зїш їх у ночи, коли не будеш міг спати. А не забудь лише покласти колач на подвірю — сказав до виходячого хлопця. — Панове писарі і вчені сьміють ся очевидно і глузують собі, коли їм згадати про лихого, не при вас кажучи, але я знаю певно, що він є. Від одинайцять літ в кождий сьвятий вечер кладуть єму великий колач з яблоками, а коли рано вийдуть на подвіре, то з него нї слїду. Раз навіть виразно побачив я на снїгу слїди малих ніжок до колача від колача.

Коли вибила девята, Мартин натягнув годинник і сказав:

трих она не може сповнити, бо не знати, про яку можливість тут говорить ся. Ся замітка відносить ся мабуть до справи границь Альбанії, що до котрої мабуть вже в найкоротшім часі послідує рішене. Сербія — пише „Neue fr. Presse“ — зробила би найліпше, коли би не обстоювала домагань, котрі є в суперечности з потребою мира в Европі. Визначене границь Альбанії мусить ся так перевести, щоби ся нова держава була жива і не дусила ся в границях, які виключають дальший розвиток.

Прилучене більшої части альбаньских територий до сербского королівства зробило би знов актуальними ті справи, котрі доси від альбаньскої квестиї були невідлучні, а саме без настанні заворушеня і повстаня.

Кореспондент „Matin a“ доносить, що про відкликане сербских войск з над Адриї повідомлено вже офіцияльно амбасадорів. Сербія льояльно піддала ся; домаганям великих держав, щоби не мала пристани над Адриєю, а крім сего Сербія бажає жити в згоді зі своїм найблизшим сусідом, з Австриєю. Сербія опорожнить не лише австрийскі побережа, але цілу область на захід від озер і на захід від Дріна, бо ті області мають належати до будучої Альбанії. Однак Сербія заявляє, що місцевости на всхід від Дріни, котрі заняли єї войска, як Прізренд і т. д., мусять лишити ся в сербских руках.

„Wiener Allg. Zeitung“ зазначує, що мимо полагодженя справи Прохаски і рішеня Сербії що-д завернення залог з над Адриї — сербска справа ще не полагоджена. Лишає ся до полагоди ще розграничене Альбанії і управильнене торговельно-економічних відносин.

Порта вислала до своїх амбасадорів обіжник, в якім повідомляє їх, що на випадок, колиб до кінця сего тиждня мирова конференция не приймила пропозиций турецких делеґатів, то Порта візве своїх делеґатів до поворот до Царгорода. Порта рішила ся стояти при домаганю що до Адриянополя і островів на Еґейскім мори, бо в жертвах і уступках, які поробила, пішла до остаточних границь.

Болгарскі делеґати дістали шифровану телеґраму із Софії, яка доносить, що положене в Адриянополи дуже критичне і що кріпость скоро піддасть ся. Кількох болгарских делеґатів удало ся до амбасадорів австро-угорского і німецкого. Данев о 11. год. рано зложив візиту німецкому амбасадорови.

В Льондоні надіють ся користного успіху з сего факту, що турецкі і балканьскі делеґати зійдуть ся перший раз на снідавю у амбасадора Камбона. Думають, що в приватних розмовах наступить деяке виясненє, наслідком чого конференция збере ся знов.

„Times“ доносять, що турецка рада міністрів поручила мировим делеґатам в Льондоні зачала на ново переговори. Зачувати, що Болгария готова знести фортифікациї, як дістане Адриянополь. Найважнійшою річию для Болгариї є зелізниця, що іде в віддали 3 км. перед містом.

Як звістно, перед кількома днями помер німецкий міністер заграничних справ Кідерлен Вехтер. На єго місце іменовано дотеперішного німецкого амбасадора в Римі, Ґотліба Яґова. Яґов є членом старої пруской шляхти, осілої в бранденбурґскій провінциї. Дипльоматичну службу розпочав новий міністер в 1895 році на становищи леґацийного секретаря насамперед в Гамбурзі, відтак в Римі, де чотири роки пізнійше іменовано єго радником амбасади. Від 9 мая 1909 р. повнив уряд амбасадора в Римі. З пересьвідченя Яґов консерватист. Свій незвичайний аванс зі становища пруского посла в Люксембурзі на становище німецкого амбасадора в Римі завдячував Яґов тодішному канцлєрови Більову. Головна задача Яґова на новім становищи має полягати на доведеню до німецко-анґлійского порозуміня.

—o—o—

Новинки.

Львів, 11 січня 1913.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер скарбу іменував ревідента митового Еміля Петрі інспектором митовим для службового округа краєв. Дирекциї скарбу у Львові. — Міністерство торговлї іменувало укінченого студента прав Романа Шопу концептовим практикантом почтовим для округа гал. Дирекциї почт і телеґрафів. — П. Намістник переніс комісарів повітових: Ал. Мілашевского зі Збаража до Станиславова, Меч. Костецкого із Скалата до Львова, Ром. Сьвіґальского з Бялої до Печеніжина, Тад. Ковалевского з Рогатина до Львова, Вит. Зелїньского з Печеніжина до Старого Самбора.

— **Ліцитация.** Дня 17 січня 1913 о годині 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї в Тернополи публична ліцитация невідобраних пересилок, як: лікери, розоліси, спіритус, рум, чоколяда, цукорки, кава, мармоляда і т. п., о скілько не зістануть аж до того часу викуплені.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних розпічнуть ся перед комісиєю іспитовою в Бережанах дня 3 марта с. р. Реченець внешеня подань до дня 25 лютого.

— **Два весіля в Архікняжій родині.** З Живця доносять: В четвер дня 9 с. м. о 10 год. перед полуднем відбуло ся на замку вінчанє дочки Архікнязя Кароля Стефана, Елеонори, з поручником Кльоссом. Вінчаня довершив о. прялат Чекконі з Відня в сослуженю місцевого пароха та о. Кольбуша з Радехова. — Нині відбуває ся вінчанє Архікнягині Мехтильди, доньки Архікн. Кароля Стефана і Архікняг. Мариї Тереси з кн. Ольґердом Чарторийским, сином бл. п. кн. Здислава Чарторийского і Мариї з Залеских. З'їхало ся множество гостий, а між ними яко заступник Є. В. Цісаря Архікн. Фридрих з Архікняг. Алїсиєю, дальше Архікн. Франц Сальватор з Архікняг. Мариєю Валериєю і донькою Ядвигою, Архікн. Леопольд Сальватор з женою Архікняг. Блянкою і донькою Мариєю Дольорес, еп. о. Сапіга, пралати о. Стефан Скібневский, стрийний брат матери

— Пора вже йти до ліжка! Аж то мороз! — відтак додав: — Нехай Бог хоронять тих всіх, що сеї ночи в дорозі на дворі.

— А хтож би волочив ся в таку ніч? — спитала жінка.

— Бідаки і лихі люди — відповів Мартин і засунув двері зелізною штабою. Нараз хтось запукав тихенько, а потім трохи голоснійше.

— А хто там?

— Бідний просить ся на нічліґ — відповів хтось благаючим голосом.

Селянин отворив.

В комнату увійшов високий мужчина в лахах, котрі були зовсім вкриті снігом. Ноги мав окриті невиправленою овечою шкірою, сильно повязаною шнурками. Краска лиця єго була темнійша, як у наших людий, а волосе і бороду мав чорну як пера у крука. На плечах ніс кіш повний шмат, в руці держав подорожну палицю. Мартин і жінка приглядали ся якийсь час уважно незнакомому, а той обтріпував сніг і кіш поставив при огни.

— Звідки йдете? — спитав господар.

— З полудня.

— В такий мороз, біда на дворі — додала жінка.

— У кого нема хати, той мусить терпіти — відповів чужинець.

— А ви, хто за оден?

— Я циган — відповів сумно.

Господиня поставила останки їди на столі, однак не в тих мисках, в котрих їли недавно. Циган не зважав на се, сїв собі на землю і почав розпаковувати кіш. Виняв мішок з лихого дреліху а з него витягнув малого пудля; в другім такім мішку лежало дитятко, з великими чорними очима, котре, як єго виняв з мішка, підняло малі рученята в гору і глянуло цікаво довкола.

— Коби ви мені дали ведро води, то я би щиро подякував — сказав циган.

Мартин приніс ведро води. Циган занурив дитину в воді і обтер єї старапно. Потім розчесав єї волосе і співаючи тихенько якусь незрозумілу співанку, наложив на неї иншу одежину. Ся одежина була зроблена також з кусня дреліху, але заходила ліпше під шию. Дитина виглядала весело. Підчас прибираня сьміяли ся весело, торгала ґусте чорне волосе, махала рученятами і кидала живими, трохи наляканими очима, то на мужчину, то на огонь.

Господиня стояла при комоді і удавала, що складає хустку, а єї горячі сльози котили ся по лици, коли крадькома глянула на сю малу дитинку, що сьміяла ся щасливо, мимо розмірної нужди. Мартин сидів на кінци стола, махав ногами і курив. Ніхто з них не сказав ні слова.

— Ой! який же то малий хлопчина! — кликнула вкінци жінка

— Колись виросте! — відповів циган. — Ви кажете хлопчина, а се дівчина!

— А чияж!

— Моя по половині. — каже.

— Чи мати померла?

— Ні, але нічого не варта. Дитина не повинна приставати з нею. Отже і взяв я єї від неї.

При тих словах дивив ся він на маленьку свою донечку, а очи єго, що звичайно мали вигляд острий і холодний, як у хижої птиці, виглядали тепер солодко, лагідно і ніжно.

— Сядьте при столі, та попоїдьте — сказав Мартин.

Циган їв, винявши свою ложку з кишені, бо знав добре, що господарской не вільно єму брати. Полевку і сос давав і дитині а кости кидав пудльови.

— По щож волочите ви пса з собою? — спитав Мартин.

— Він розгріває мені дитину — каже циган.

— Їджте ще більше, така їда не трафить ся вам що дня.

— Вже не можу — каже циган — та коли ваша воля, то я возьму дещо в хустину для дитини на завтра.

По вечері положив господар вязанку соломи на землю, розпростер на ній кіньске рядно і таку постіль зробив для незнакомого. Відтак згасив сьвітло і всі пішли спати Однак перед тим виділи ще, як циган дитину і пудля, кожде у своїм мішку, овинув старанно рядном і присунув до себе, щоби єму було тепло.

Селянин не міг в ночи спати. Лежав і думав про малу дитину і незнакомого гостя. Місяць осьвічував комнату. Коли дитина збудила ся, то бачив, як циган колисав єї на руках і при тім співав їй тихо та сумно і шепотів незнакомою мовою уривані слова дивно жалібним голосом. З жінкою було так само. Не могла спати і думала як і чоловік, але ні одно з них не сказало про се ані слова.

Досьвіта на другий день встав незнакомий, звязав солому, на котрій лежав, приніс з керниці ведро води, скупав дитину і зачесав як попередного вечера. Селянин приглянув ся єму мовчки. В яснім сьвітлї дня нужду єго було ліпше видно, лице мало богато слідів пережитих клопотів і терпінь, однак очи блистіли як искри коли глянув на кого.

Мартин вийшов оглянути худоби і зробити, що треба, та нічо не йшло єму в лад. Циган і єго дитина не сходили єму з думки. Отже вернув небавом, взяв біблїю і для злагодженя ума почав читати. Сидить він так і перевертає картки, аж в очи впало єму одно місце, де написано: А хто поверне чоловіка з блудної дороги, той спасе душу від смерти і збуде ся богато гріхів.

п. молодого і богато инших гостий. Нині рано відбула ся в каплиці служба Божа і молода пара та инші особи приступили до причастия підчас служби Божої.

— З Дирекциї прив. української гімназиї в Рогатині. Іспити приватистів(-ок) за I. півріч відбудуть ся ві второк дня 21 січня о 8 год. рано. Належить принести з собою шкільну оплату і іспитову таксу, сьвідоцтво моральности стверджене сьвітскою і духовною властию.

— Льосоване записів довжних на бурсу укр. Тов. Педагогічного. Дня 19 грудня 1912 відбуло ся льосоване записів довжних, виданих Українським Педагогічним Товариством на будову бурси ім. Кардинала Сембратовича. Вильосовано числа: 876, 100, 641, 74, 363, 153, 111, 909, 300, 890, 318, 96, 469, 118, 868, 369, 1304.

— З женьскої гімназиї СС. Василиянок у Львові (при ул. Потоцкого ч. 95). Приватні і вступні іспити за I. півріч сего шкільного року відбудуть ся в четвер дня 23 січня. Зголошеня приймає дирекция до дня 21 січня включно.

— Загальні збори „Укр. Педагогічного Товариства відбудуть ся в марті 1913 р. в часі польских Великодних ферий, бо Головний Виділ рад би стягнути на сї збори як найбільше число участників, а до марта нема вільної днини (латиньского сьвята), якою можна би покористувати ся для з'їзду. День і програма зборів будуть оголошені пізнїйше.

— Самоубийство. Підчас сварки з жінкою застрілив ся тамтої ночи в своїм мешканю при ул. Кохановского 41-літний Михайло Попадиньчук, кравець, властитель пральні. Жінка доркала єму за невірність. Попадиньчук був пяний і впав в наслідок того в так сильне роздразнене, що вхопив револьвер, приложив собі до голови і стрілив ся забив ся на місци.

— На дохід Бурси ім. св. Онуфрия в Ярославі уладжує Виділ в понеділок 3. лютого 1913 р. вечерниці в салі „Сокола“. Музика войскова, стрій вечерковий, початок о год. $8^3/_4$ вечер. Вступ на салю 3 кор. Запрошеня розсилає ся; хто би не дістав, зволить зголосити ся до Заряду Бурси в Ярославі. *О. К. Хотинецкий*, голова. *Ковальский Яків*, господар.

Прочитавши ті слова, здавалось єму що промінь сьвітла впав на него. Закликав свою жінку.

— Вже — каже — знаю, чого мені треба.

— І я знаю. Чого ти хочеш того і я хочу.

— То возьмім чужу дитину до себе і виховаймо єї в бояни і страху Божім.

— І я так думала, та не сьміла казати — відповіла жінка.

Потім пішли до комнати де циган збирав ся до відходу. Дитину і пса, в окремих мішках запакував до коша і привязав собі єго сильно на плечах. Тепер стояв при вікні і дивив ся в сьвіті.

— Біг заплать вам, будьте здорові — сказав.

— Куди ж ви ідете? — спитав Мартин.

— На північ — каже незнакомий.

— Лиши хиба малу у нас — сказав Мартин.

Циган обернув ся і глянув питаючо на чоловіка і жінку, як колиб не розумів добре, що они казали.

— Ми їй кривди не зробимо — додала жінка.

Тоді циган відвязав кіш і поставив на землі. Хвилину ніжно споглядав на него; відтак обернув ся і пішов не вимовивши ані слова. Однак небавом отворив двері на ново і наставив голову з почервонілими мов від плачу очима. Махнув головою і сказав:

— Ви обіцяли з нею добре обходити ся, не забудьтеж о тім.

І лишив дитину селянам, а сам пішов.

(Конець буде).

—о—о—

— Львівский руский народний театр в Перемишли. (В салі „Людового Дому“. Початок о годині $7^1/_2$ вечером).

В неділю дня 12. січня „За друзі своя“ (Шумі Маріца), образ з війни болгарско-турецкої в 5 діях В. Товстоноса.

Ві второк дня 14. січня „Роксоляна“, опера в 3 діях з прольогом Д. Січиньского.

В середу дня 15. січня „Сонце руїни“, трагедия козацкої України в 5 діях В. Пачовского, музика Ст. Людкевича.

Телеграми.

Льондон 11 січня. Бюро Райтера доносить з Константинополя: Нота буде доручена Порті в понеділок; она дораджує Порті, щоби була уступчива в справі Адриянополя.

Букарешт 11 січня. В поінформованих кругах, зближених до правительства, думають, що переговори межи Даневом а послом Румунії в Льондоні розпічнуть ся знову.

Париж 11 січня. Звітник „Matin-а“ заявив Йонескови, що предложить Даневу, що Болгария відступить Румунії якусь територию, скоро одержить від Туреччини то, чого жадає.

Льондон 11 січня. Бюро Райтера одержало вчера пізним вечером з дипльоматичних кругів інформацию, що проявляє ся занепокоєне з приводу протяганя ся опору Туреччини та вісти з Букарешту, що може прийти до заспутаня межи Румунією а Болгарию.

Опава 11 січня. Помер тут член палати панів і член виділу краєвого гр. Зденко Седльніцки.

Білград 11 січня. З причини недуги консуля Таге, торжество вивішеня австрийскої хоругви на консуляті в Мітровиці відложено на кілька днів. Консуля заступить імовірно инший урядник.

Ціна збіжа у Львові.

дня 10-го січня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·20	до	9·60
Жито	8·80	„	9·10
Овес	9·30	„	9·70
Ячмінь пашний	8·—	„	8·40
Ячмінь броварний	8·40	„	9·40
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·—	„	14·—
Вика	9·50	„	10·50
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	90·—	„	110·—
Конюшина біла	85·—	„	120·—
Конюшина шведска	90·—	„	120·—
Тимотка	25·—	„	30·—

— Безплатні курси вареня для женщин і дівчат. В спосіб гідний признаня уладжують тепер у всіх великих і більших містах курси вареня для женщин, на котрих учать, в який спосіб можна дешево а мимо того добре і смачно варити. Зазначити при тім треба, що майже у всіх тих школах учать, як прилагоджує ся Катрайнера Кнайповску солодову каву. Відповідно до припису вареня, котрий можна вичитати на знаних оригінальних пакетах, розумні досьвідчені учительки подають ученицям правильний спосіб вареня сего найліпшого додатку і сурогату каву. Як то радістно побачити, який то добробут ширить ся по містах, де суть такі курси! Цілі родини стають щасливими через добре поучене о страві і напою.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділі: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділі і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділі і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділі і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділі і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділі і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділі і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.